

Η δυναστεία των ασυρματιστών

Το επάγγελμα του ασυρματιστή, κάποτε "το αυτί και το στόμα του πλοίου", αποτελεί στις μέρες μας παρελθόν, πέρασε ωστόσο στη ναυτική ιστορία αφήνοντας και αυτό τη δική του σφραγίδα. "Ταξιδεύουμε" σήμερα μέσα από τις αναμνήσεις των μελών της οικογένειας Μακρόπουλου, από τη Σύρο. Μια δυναστεία ασυρματιστών που έζησε το επάγγελμα μέχρι τη δύση του

Με ένα πομπό και ένα δέκτη... «Ένας μικρός πομπός και ένας δέκτης. Αρκετό φιλότιμο, ικανότητα επικοινωνίας και αγάπη για τη θάλασσα. Αυτά ήταν τα εργαλεία με τα οποία δούλευε κάποτε ο ασυρματιστής. Με τα λιγοστά μέσα επικοινωνίας, τα σήματα Μορς, κατορθώναμε να επικοινωνούμε με τα λιμάνια και τα βαπόρια. Ήμασταν σε επιφυλακή διαρκώς. Ήταν δύσκολες εποχές τότε, και οι ευθύνες μεγάλες. Όμως, πόσα ζήσαμε! Συναρπαστικούς τόπους γνωρίσαμε! Ανθρώπους με τους οποίους επικοινωνήσαμε! Δεν μπορώ να πω... Τόσο εγώ όσο και τα αδέρφια μου κουβαλούμε μέσα μας ιστορίες αξέχαστες. Εμπειρίες μοναδικές». Αναπολώντας το παρελθόν, βουτώντας σε μια θάλασσα αναμνήσεων από τη σταδιοδρομία τους στα φουρτουνιασμένα

πελάγη, ανακατεύοντας παλιές ιστορίες που θυμίζουν χολιγουντιανές περιπέτειες, η οικογένεια Μακρόπουλου από τη Σύρο, όλοι τους παθιασμένοι με τη θάλασσα, με καλεί στο δικό της ταξίδι. Απόγευμα Τρίτης. Σ' ένα διαμέρισμα στα Κάτω Πατήσια συναντώ τον μεγαλύτερο από τα τρία αδέρφια, τον Εμμανουήλ Μακρόπουλο, και τη σύζυγό του, κυρία Ελευθερία. Η αγάπη για τα καράβια είναι εμφανής. Ναυτικοί κόμπι καδραρισμένοι κοσμούν έναν τοίχο, ενώ πρωτότυπο ντεκόρ αποτελεί το καραβίσιο μπαρ που έχει στηθεί στο σαλόνι για να θυμίζει στο συνταξιούχο ναυτικό τα χρόνια που έζησε στα πλοία. «Είναι πραγματικά καραβίσιο. Δεν είναι ψεύτικο», μου λέει, και μεμιάς ξεκινάμε την περιπλάνησή μας σε μια ζωή γεμάτη από εναλλαγές εικόνων και δράσης. — «Τη θάλασσα την έχω στο πετσί μου. Μικρός έβγαίνα με ένα κανό στα ανοικτά της Σύρου, και ως χαλούσε ο Θεός τον

κόσμο. Έπρεπε να περάσω δίπλα από τα μεγάλα καράβια, να τα δω, να τα απολαύσω. Να φανταστείς, ο πατέρας μας και τα αδέρφια του ήταν ζαχαροπλάστες. Καμία σχέση με τη θάλασσα δεν είχαν. Και εμείς, τα τρία αδέρφια και ο γιος μου, γίναμε ασυρματιστές!». Επιθυμία του ήταν να γίνει πλοίαρχος, αλλά εκείνα τα χρόνια, τη δεκαετία του 1940, η Σχολή Πλοιαρχών της Ύδρας δεν έπαιρνε παρά μονάχα 25 μαθητές το χρόνο και «έπρεπε να είχες γερό μέσο για να μπεις». Πέρασε στη Σχολή Ασυρματιστών του Πολεμικού Ναυτικού το 1946, και δούλεψε πολύ σκληρά για να μάθει. «Είχα μεγάλη αγάπη για την ασυρματολογία και την ηλεκτρολογία και ήμουν από τους καλύτερους στην τάξη. Ο διοικητής της Σχολής με έβαζε να διορθώνω τις εργασίες των συμμαθητών μου, και όταν αποφοίτησα ήμουν πρώτος με 10 βαθμούς διαφορά από το δεύτερο! Ύστερα από το πρώτο του ταξίδι, το ►

